

ת"פ 42979/01/12 - מדינת ישראל נגד עמנואל באומוולשפינר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 42979-01-12 מדינת ישראל נ' באומוולשפינר
תיק חיצוני: 3021/11

בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא
המאשימה מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד
הנאשם עמנואל באומוולשפינר ע"י ב"כ עו"ד רות ליטבק ו/או מוטי
לזר ו/או ישגב נקדימון

החלטה

ב"כ הנאשם ביקשו לבטל את פסק הדין שהוגש מחמת הגנה מן הצדק, לנוכח פסק הדין שניתן בת"פ 426/09 בבית המשפט המחוזי בירושלים. לטענת ב"כ הנאשם הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין בתיק האמור שוללים ועומדים בסתירה לטענות מהותיות הניצבות בבסיס כתב האישום בתיק שבפני, ועל כן יש לבטל את כתב האישום. בנוסף ביקשו לבטל את האישום ה שני שבכתב האישום מחמת אכיפה בררנית.

החלטתי לדחות את שתי הטענות. ואלה עיקרי הנימוקים:

לטענת ההגנה מן הצדק וההשתק השיפוט -

1. טענות הנאשם מבוססות על סתירות הקיימות, לטענתו, בין הכרעת הדין שניתנה בתיק הנ"ל לבין הטענות המופיעות בכתב האישום בתיק שבפני. אולם טענת ההגנה מן הצדק מתייחסת להעלאת טענות סותרות על ידי רשויות התביעה עצמן, כאשר התביעה היא ש"מדברת בשני קולות" (ראו לדוגמא רע"א 4224/04, בית ששון בע"מ נגד שיכון עובדים והשקעות בע"מ, פ"ד נט (6) 625, 623; רע"א 3640/03, דקל נגד דקל; פסק דין של כב' השופט גולדברג בבג"ץ 6781/96, אולמרט נגד היועמ"ש, פ"ד נה (4) 793, 809). בבקשה שבפני מבקשים ב"כ הנאשם לכוול את גירסת התביעה לממצאים שנקבעו בהכרעת הדין שניתנה על ידי בית המשפט, ולא לעמדה שהובעה על ידי התביעה, ולא מצאתי בטיעונים ובפסיקה שהובאה בסיס לטענה זו. העובדה שהמאשימה נמנעה מהגשת ערעור על ממצאים כאלה ואחרים בהכרעת הדין אינה יוצרת השתק, שכן השיקולים להגשת ערעור או להימנעות מכך הם שיקולים רבים ומורכבים, ולא ניתן לייחס לכל בעל דין שלא הגיש ערעור על פסק דין בעניינו הסכמה מלאה עם כל שנקבע בפסק הדין.

2. הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין בעניין אולמרט מתייחסים לחלקו ולידיעתו של אולמרט עצמו. אין בפסק הדין קביעה שלא בוצעו מעשי מרמה בלשכתו של אולמרט ועל ידי אחרים, ואין קביעה שלא בוצעו רישומים כוזבים של חשבוניות וקבלות במשרדי ראשונטורס. כך שגם אם ניתן למצוא בהכרעת הדין בעניין אולמרט התייחסות לפרט כזה או אחר שאינו עולה בקנה אחד עם כתב האישום שבפני, הרי שלא ניתן לקבוע כי כתב האישום בכללו עומד בניגוד לממצאים שנקבעו בעניין אולמרט.

3. קיומם של מספר הליכים משפטיים העוסקים במערכת עובדות אחת הוא מצב שביסודו אינו רצוי מטעמים שונים, וביניהם הפגיעה ביעילות והאפשרות לקביעת ממצאים עובדתיים סותרים. אולם במקרים רבים זהו כורח המציאות ולא ניתן להימנע ממנו. כך, לדוגמא, כאשר אותו עניין נדון הן בהליך פלילי והן בהליך אזרחי, כאשר אילוצים ראייתיים שונים מחייבים הגשת כתבי אישום נפרדים נגד מעורבים באותה פרשה, ועוד. כך שעצם האפשרות של קביעת ממצאים סותרים אינה מחייבת קבלת טענת ההשתק וביטול כתב האישום.

לטענת האכיפה הבררנית באישום השני -

ב"כ הנאשם טוענים כי יש לבטל את האישום השני שבכתב האישום מטעמים של אפליה ואכיפה בררנית ביחס למעורבים אחרים, אשר לטענת המאשימה נטלו חלק פעיל בביצוע העבירות המיוחסות לנאשם באישום זה ולא הועמדו לדין. המאשימה טענה בתגובתה כי מדובר באבחנה בין שונים ולא באפליה בין שווים, שכן שני המעורבים האחרים שימשו "צינור" בהעברת כספים, אולם הנאשם שבפני הוא שהיה בעל העניין העיקרי בביצוע העבירה והוא שקיבל את טובת ההנאה שצמחה ממנה. עוד נאמר בתגובה כי קיים שוני גם במצב הראייתי, וכי לגבי שני המעורבים האחרים מתעורר ספק לגבי מודעותם לעובדות הרלוונטיות.

בנסיבות אלו אין בהחלטה להעמיד לדין את הנאשם שבפני משום פגם המקים הגנה מן הצדק (ע"פ 4855/02, מדינת ישראל נגד בורוביץ, פ"ד נט (6) 776). מכל מקום, מדובר בטענות המצריכות בירור עובדתי, כך שלא ניתן לקבל את טענת האפליה כטענה מקדמית, ובמידה שהנאשם יעמוד עליה היא תתברר במסגרת בירור העובדות בתיק.

אני דוחה, איפוא, את הטענות המקדמיות.

נקבע דיון ליום 26.11.15 שעה 11:00.

ניתנה היום, ל' חשוון תשע"ו, 12 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.